

ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐστὸ ἐννενήντα τέσσαρα καὶ χίλια ὀκτακόσκι
νῦναι καλὰ ὁ Δόρδος μας νὰ φάμε κι' ἄλλα τόσα.

Δέκατος ὁ χρόνος εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθήναι.

Ἐῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέρονσα πολὺ.

Ὁ γαμος τῆν ἰσομέλειαν — μόνον μὴ εὐρὰ θὰ γίνωιν,
κι' ὅταν ἔγω ἔτυπώδα — κι' ἔπος μου καταβαίνει·
Ἐυθρομῆτας δὲ ἀρχωμαι — γιὰτι λατὴ δὲν ἔχωμι.
καὶ ἔσων Ἀγγῶν τὴν πόλιν — καὶ εἰς τὴν ἄλλοσπορῆν,
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ἔσαν — ὄμως νάξω κι' ἰστοροπορῆν.
Ἐυθρομῆ γιὰ κατὸ χρόνο — ἔσωφ φράγμα εἶναι μόνο.

γὰ τὸ ἔνα ὄρος μέρη — εἶνα φράγμα καὶ ἑσὸ χῆρ.
Κι' ἔνα φύλλο ἂν κρητῆς — ἔγινε συνόρομῆς,
κι' ἔσως τὸν παρὶ δὲν δίδει — θὰ τὸν εἶναι μαῦρο εἶδι.
Γράμματα καὶ συνόρομῆ — ἄπ' αὐθείας πρὸς εἶδι.
Γιὰ τὴ σῆρα καὶ τὴ μῆρα — κατὸ φύλλο μὴ δέκαρα.

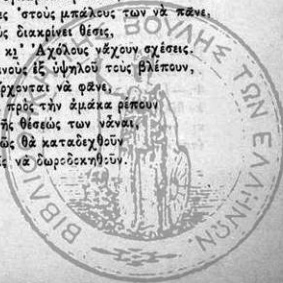
Ἐννῆντη Ἀπριλίου,
ἔφρηος τοῦ Βασιλείου.

Ἐτετρακόσκι ἐξήντα κι' ἐννιά,
τῆς Λαμπρῆς ἀριδύροιν τῶνμῆ.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος, ὁ καθάνας νέτος σκέτος.

Φ. — Πάει λοιπὸν κι' ὁ Ἀχολος, ὁ παίξας τόσον ῥόλον,
τιμῆ καὶ δόξα τῶν Ρωμῶν τῶν ἀγαθῶν κι' ἀχῶλων,
εἰκὼν ἐκβαρβαρώσεως μεγάλῃ καὶ τελείῃ,
ποῦ τούτρηπαν τουλάχιστον σαράντα Μαυσωλεία.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ, κι' οὐχὶ νὰ διορθώση,
κι' εἰς τοῦτο τὸν συνίτρηαν ἀυμπαιτριώτας τοσοί.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ, μὴ ἄιμαργον νιότητα
καὶ μόλις τῶπε τόκαμε μὲ ἄθροος πατριότου
καὶ μ' ἔδην τὴν ἐπὶ κληρον ἐκίνην γενναϊότητα,
ποῦ διακρίνει τοὺς Ρωμῆροὺς τοῦ Γεωργίου πρώτου.
Ἦλθε νὰ φάη, Περικλῆ... μὰς τῶπε, μὰς τὸ σφύριξε,
μὲ σάλπιγγα Ἑλληνικὴν παντοῦ τὸ διεκλήρυξε
καὶ σ' τοὺς Ἀρίους Παύρους μας καὶ σ' τὰς ἀρχαίας Πνύκας,
ἰρίθεις τὴν γῆσον τοῦ ἀγχιῶν λοικωμῆς,
κι' εὐσυνειδήτως ἔγραψέ τὰς παρακαταθήκας,
κι' ἔφρησε τὴν διορθῶσιν σ' τοὺς ἄλλους καὶ σ' ἑμας.
Ἄλλ' ὅταν λέγῃς φανερά καταμῆσις τῶν ὁρῶων
πὺς ἦλθε μόνο γιὰ νὰ φῆς οἱ τούτῃ τὴν λοκάντα
τότε σὲ βάλωσιν σ' τὸ σακμὶν συμφῶνας πρὸς τὸν νόμον
καὶ μὲς σ' τὸ ῥέσικο οἱ σφαλοῦν χωρὶς νὰ ξέρῃς γιάντα.
Τοιοῦτος εἶναι πάντοτε ὁ τῶν φαζάδων κλήρος
κι' ἔτσι ποῦ λὲς τὴν ἔπαθε κι' αὐτὸς ὁ νέος ἦρας,
ἔνθ, μωρὶ, σὰν φαίνεται σ' τὸν ἕνα κι' ἄλλον γάχα
πὺς τὰ στραβὰ κι' ἀνάποδα τὰ διορθῶνεις τάχα,
κι' ἐνθ σὸν κόσμο ταμπουμῆς καὶ λὲς πὺς διορθῶνεις
ἐν παραδύστω καλοστροῦς κι' ἐν τῷ κρηπῶ τσοπῆνις,
τότε γιὰ φῆρε τῆς τιμῆς, βρὶ Περικλῆ, περῆς,
οἱ μὲ καὶ σ' ἄλλων Ἐκκλησιῶν καββάλα προσκυμῆς.

καββάλα μπαίνει σ' τὴν Αὐλὴν καὶ μὲς σ' τὸ καθὲ σπῆτι,
καββάλα τρῆς ἀντίδωρο κι' ἄπ' τὸν Μητροπολίτην,
καββάλα τριχίς καὶ πατιῆς οἱ πλήθῃ πεναλεία
καὶ πῆνεις καὶ τὴν Ἀλεπού κοτὰ σ' τὸν Βασιλεία.
Λοιπὸν σοῦ λέγω, Περικλῆ, ἂν θήλῃς τοῦ λοιποῦ
νὰ προσκαλῆσαι πάντοτε καὶ σὺ σ' τὴν Ἀλεπού,
ἂν θήλῃς σφάγιον καὶ σὺ νὰ μὴν προσίλῃς ὄμμα,
ἂν θήλῃς καὶ τῶνδρος σοῦ ποτὶ νὰ μὴν ζεπέτην,
νὰ κληρῆς πάντοτε ἐν κρηπῶ τοῦ Κότταρη τοῦ ρῆμας,
ἐκαίνο τὸ πασιγῶστον, τὸ κλήριστα, κλήριστα, κλήριστα.
Τότε καὶ νόμος δὲν ψηφῆς κι' Ἐισαγγελίεις δὲν τρέμεις,
τότε γιὰ εἶνα σκιέζεται κι' ἡ λευκαίχτων Θίμεις
καὶ γίνεταί, βρὶ Περικλῆ, παντοτινὴν σοῦ σκλαβία,
κι' οὐδὲ τομῆς τῶν λειτουργῶν τῆς Θιμῆος ἡ γυλαβῆ
νὰ ρεζιλίση κύριον ποῦ σ' τὰ κρημὰ σωφροῦνις
καὶ φαίνεται πὺς προσπαθεῖ πολλὰ νὰ διορθῶν.
Π. — Μὰ δὲν μοῦ λὲς, βρὶ Φασουλῆ, μὲς σ' ἔλλα τὰ πολλὰ
ἐλήθετα ποῦ ἐνίχονται καὶ πρόσποτα ψήλας ἢ
Φ. — Θέος φυλάξει, Περικλῆ... ποτὶ σοῦ μὴ πιστεύῃς
πὺς ἄνθρωπον ἀνώτερον διαβολῆς καὶ χλῆνις,
ὅπου τ' αὐτῆς μας μὲ τιμῆς ἐγκώμια τρηπάνε,
ποῦ πῆσαν κι' οἱ Πρίγκηπες σ' τοὺς μπάλοος τῶν νὰ πᾶνι,
ποῦ φθονητὴ κοινομῆκος τοὺς διακρίνει θείεις,
μποροῦν μὲ Πατσουράκηδες κι' Ἀγῶλους νάχουν εἰσίεις.
Αὐτοὶ τοὺς κλέπτας τοὺς κοινοῦς ἐξ ὑψηλοῦ τοὺς βῆποσιν,
αὐτοὶ δὲν λένε φανερά πὺς ἐρχοῦνται νὰ φᾶνε,
κι' ἂν κῆποτε σὰν Ἕλληνας πρὸς τὴν ἀμάκκα εἶπανι
πρῆπει κι' αὐτὴ ἀνελοῦς τῆς θέσεος τὸν νῆναι,
καὶ μὴν πιστεύῃς πόποτε πὺς θὰ καταβῆλῃτον
γιὰ κάμποσας ψυροφραγμαῖς νὰ ὤωροσκητοῦν.

Κι' ἐν τὸν καθίσουν 'στὸ σκαμνί, ἐκείνο θά βαρύνη,
 κι' ὅπως γυμνῆ 'στους δικαστὰς ἀπέμεινεν ἡ Φύρην,
 κι' αὐτοὶ τὸ σῶμα τὸ σφραγὴν ἰδόντες γυμνωμένον
 εἰσέως τὴν ἠθώσαν μετὰ πολλῶν ἰθαίων
 τοιούτοτρόπως, Περικλῆ, κι' Ὀμίς θὰ τραμᾶξῃ
 μὴ τοὺς μεγάλους λαιτουρῆς καὶ μερικὸν ἐν τῆσι
 εὐν δειξούν ποῖς μὴ 'σὸβρακα φτιαχμέν' ἀπὸ μιτᾶξι
 κρημῖος γαργαλίζονται τ' ἀμυλυντὰ τὴν σκλήν.
 Κι' ὅστερα καθόμαι κι' ἰγὼ μαζὶ μὴν δὲ τσακωνώμαι
 καὶ περὶ βελτιώσεως σὺγγὰ ἐν ἑσπεριώταται
 εὐν κατεντάτος κουεντῆς, καὶ βλάξ ἀπὸ τοὺς βλάκας,
 καὶ τοῦ τειροῦτη Μωσῆθ νὰ προσκυνῶ τὰς πλάκας,
 ποῦ τῆς κλοπῆς τὴν ἠδονὴν ρητῶς ἀπαγορεύουν
 εἰς θεοὺς εὐν τὸν 'Αγχολο Πρωτοδικαία κλιθῶν.
 'Ὡ ἰ μὴ τὸν δόξαν, Περικλῆ, τοῦ πάλαι Παρθενῶνος,
 φλέξ πρὸ πολλοῦ μὴ πυροπολεῖ καὶ δυνατὸ μεράκι
 κι' ἰγὼ νὰ κλιφῶ κἀτὶ τὴν κἀν μετὰ σοῦ κἀν μόνος
 ἔστω καὶ εὐν τὸν 'Αγχολο καὶ εὐν τὸν Πατουράκην.
 'Εὐσώσεξαι, βρὶ Περικλῆ, καὶ δὲν ἀντίγω πιᾶ,
 'βαριθῆκα νὰ συζητῶ μὴ τὴν παλινανθρωπιᾶ...
 τὰς ἰντολὰς τοῦ Μωσῆθ θὰ καταρακαλιώσω
 πρὶν μὴ τῆς φτώχειας τῆς τιμαῖς φαρμακίους κρεπάρω,
 κι' ἰπιτρεψῶ τὸ χέρι μου 'στὴν τοίπη σου ν' ἀπλώσω
 καὶ τᾶδειο πορτοφῶλι μου τοῦλάγιστον νὰ πάρω.
 Δὲν βγαίνει τίποτα, μαερί, μὴ τῆς ἡμεριθῆς
 καὶ προκοπῆ δὲν γίνεται μὴ δεκαετηριθῆς,
 μόνος εὐν πείρουν 'στὸ μεζὶ τὰ πεινασμένια πλήθη,
 ἐν δὲ νομίζῃ, Περικλῆ, καὶ πρῶτο κουραθῶν,
 πῶς πάντα μὴ τὸν Καλαμῶν δὲ ζῆς τὸ κολοκίθι,
 γῶσω 'στὸν τάφο ζωντανῶς καθὸς τὴν 'Αντιγόνην.
 Κι' ὅταν σημάνη μὴ φορὰ ἐπιτρεψῆ παρουσία
 ὁ Πλάστῆς τότε θὰ στραφῇ καὶ 'στὴν 'δική σου κλάει
 καὶ θὰ σοῦ πῆ ἀβρὶ ποιητῆ καὶ φωροφαντασία,
 ἐπιτρεψῆς μὴς 'στὸν Ρωμῶν σ' ἰνταίαν τὴν πλάσι
 γῶ νὰ 'μπερῆσῃς κἀτὶ τὴν καὶ σοῦ παθορούσῃ,
 κι' οὐτ' ἔνα δὲν καταθῶσις πλησίον δὲ σωφρῶσῃς,
 μὴ μόνος μὴ τὸν Καλαμῶν ἰζούσις κολοκίθις ;...
 φτοῦ ἰ νὰ γαθῆς, παλινανθρωπιᾶ, ἀλήθεια κι' ἀπ' ἀλήθεια.
 Αὐτὰ, καυμένη, θὰ σοῦ πῆ ὁ Πλάστῆς θυμωμένος,
 καὶ σοῦ μὴ κατακόκκινη σφαγῆδα βουλομένος
 θὰ ψήσῃσαι 'στὴν κόλπῃ μαζὶ μὴ τοὺς διαθόλους
 χειρότερ' ἀπὸ σῆμερα, ἵπου σὲ ψῆν' ἢ κρῖσις,
 κι' ἀπάνω 'στὸν Παράδεισο θὰ βλίπῃς τοὺς 'Αγχολούς
 κι' ἄμῃαν νερὸ θὰ τοὺς ζῆτῃς τὴν γλώσσα νὰ δροσιτῇ,
 ὅμως ἐκείνος, Περικλῆ, μὴδὲ σταλιᾶ δὲ ρίχνουν
 κι' ὀπίσθια μεταξωτὰ γελῶντας θὰ σοῦ δειγνούν.
 Π. — Εἰναί, καιρὸς ν' ἀφήσω πῆ τὴν φωροφαντασία
 καὶ τῆς ἐκβαρβαρώσεως νὰ νοιώσω τὴν οὐσία...
 ἀπὸ τὴν ἐκβαρβαρώσῃν 'εὐγυλιθῆσαι εὐν ὄρομοι
 κι' ἐμεῖς δὲν 'καταλάβαμε τὴν γλύκα τῆς ἀκόμη,
 καὶ μὲνι ἀνεπιδέκτον ἐγγυνηθῆς μαθηθῆως
 τὸ βάρβαρον καὶ πρῶτοχρον τῆς ταπεινῆς μας φύσεως.
 Φ. — 'Αχ ! ἄς 'μπερῆσαι νὰ γυθῶ μὴς 'στὰδεμα μας Ταμῆξ...
 εἶναί 'ντροπῆ, βρὶ Περικλῆ, καὶ πρῶτης ἀτιμῆς
 Ρωμῶν καὶ σοῦ νὰ γεννηθῆς καὶ τίτοσις νὰ ψοφῆσῃς
 χωρὶς ἀνάμνησιν κλειθῆς ὀπίσω σου ν' ἀνήκῃς.
 Π. — 'Ας ἐκλεθῶ τοῦλάγιστον κανῆνα δὲν νικίλινα...
 μὴ τοὺς προγόνους 'ντροπέμοι νὰ μ' ὀνομαζούν 'Ἑλληνα.
 Φ. — Πρίμι καλὰ νὰ λασπωθῆς καὶ πρῶτα νὰ βρωμῆσῃς
 ἐν θίλας ὅστερα καὶ σοῦ σὰν κι' ἔλλωσι νὰ μωρῆσις,
 κι' ὅπως πολλὰ μωρωδικὰ μῆς' ἀπὸ βρωμῆς βγαίνουν
 ἔτσι κι' αὐτοὶ ποῦ λαχταρῶν ἐπίσκομοι νὰ γένουν

πρῶτα βρωμῶμεν κι' ὅστερα σκορπίζου μωρωδικῆς
 κι' εἰς ὅσους δὲν λασπώνονται μοιραζῶν καρυδιθῆς.
 Π. — Μὰ δὲν μοῦ λές 'στῆς 'Αλεπούς ἐπιθῆσι τὸ κυνήγι ;
 Φ. — 'Ἡ Δόξα πρὸς τῆς 'Αλεπούς τὸ τρόπαιον μ' ὀδήγει,
 τῆς μάχης ὁ' ὀκουρῆσις 'στους οὐρανούς ὠφῶθῃ
 κι' ἡκούσθῃ λήγουσα φωνὴ ἐτὴν νῆαν νικῆν φάλλεται
 κι' ἀρετικὰς ἐκπληρώνονται εὐν τῶν αἰώνων πόθοι,
 ἐν ὅθ καὶ ὀλετα εἰς αὐτοὺς ἀντὶ τοῦ ὀθητα βάλεται.
 Καὶ εὐν γυρίζαν ἀπ' ἑκαὶ μὴ ἐπικομῆν μῆτι
 κἀποτα καρόσσα 'πρῶτα μὴ τὸν Μιτροπολιτῆν,
 κι' ὀλοι σ' αὐτὸ τὸ ὀθαμα 'ρωτούσαν μ' ἕνα στόμα
 τί 'γύρουσι 'στὴν 'Αλεπού κι' ὁ Γερμανὸς ἀκόμα,
 καὶ καὶ ὀρχὰς ἐνόμισαν τῶν θεατῶν τὰ πλήθη
 πῶς τὸν ἐκάλεσαν κι' αὐτὸν τὴν 'Αλεπού νὰ πιάσῃ,
 κατόπιν ὅμως, Περικλῆ, τὸ πρόβλημα ἰλύθη
 κι' εἶπαν πῶς τὸν ἰπῆσαν μαζὶ νὰ τοὺς ὀμαθάσῃ.
 'Ἄλλ' ὅμως κι' ἄλλη ἔτιχη παράτα νὰ συμπίσῃ
 καὶ κόμος ἐτρέψῃς πολλὸς στεφανῖα ν' ἀποθῆσι
 'στὸ μῆνη' ἀρχαίους στρατηγούς, εἰς τὸν Καραϊσκάκη,
 κι' εἶπαν καὶ 'στὸν Διάδοχο νὰ κουραθῆσι λιγάκι
 καὶ νὰ προσφίρῃ 'στὸν νεκρὸν τὸν ὀψηλὸν τοῦ φόρον
 κι' ἰγῶσις διὰ λῆξουσι τοὺς εἶπι παρηγόρων :
 εὐν εἰκουρῶ στεφανῖα μου τὸν στρατηγῶν νὰ κάμω,
 ἀνάγκη πρὸς τὸν θριαμβὸν τῆς 'Αλεπούς νὰ ὀράσω,
 ἀλλοθῆσι ὁ κόσμος τῆς Αὐλῆς σπουδαίος θὰ θυμώσῃ,
 πλὴν στίγῃς κι' ἐκ μέρους μου τὸν γίροντα παπσοῦ,
 κι' ἐν ἡ μαγᾶθῃ τὸ σικιᾶ ποθῆ νὰ μ' ἀνταμώσῃ
 ἰπῆθῃ τῆς πᾶρᾶξῆθῃ νᾶλθῃ 'στὴν 'Αλεπού.»
 'Αφοῦ λοιπὸν ὀμνήθησαν τῶν μαχθῶν αἰ νικαί
 κι' ἰγῶσις 'στὸ σπῆτι τοῦ καθεῖς ἀλιωρούμενος,
 ὁ Βασιλεὺς φαρμακίους 'στῆ Σφρακτιῆρα ὀπίσῃς
 μὴ τὰ δεινὰ τῆς 'Αλεπούς πολὺ βεβαρωμένους,
 καὶ περὶ λυγῶν καὶ φανῶν ἰσοπερῆν ἀράς
 πρὸς τὸν Ἡραῖον ἔδοπισε γῶ τὰς ἀνεκακαθῆς,
 καὶ μάθε πῶς κι' ἐν ἡλίγῃται τὴν 'Αλεπού νὰ πῆναι
 μὴ καὶ 'στὴν ἀρχαιθῆτα ποτὶ τοῦ δὲν ἐξαῆναι,
 καὶ τῶρα τῶρα μάλιστα τοῦ ρίκτη Βασιλιῆρα
 μεράκι τοῦ κατήνῃσις ἡ δόξα ἡ καλήθῃ,
 γιὰτὶ τὴν νῆα, Περικλῆ, καθὸς τὸ ζέρουν κι' ἄλλοι,
 μαζὶ μὴ τὴν παρᾶξῃς κι' αὐτοῖς μὴ τὸ κουτάλι.
 'Ἐκὶ λοιπὸν τάχῃκα μὰς ὁ Βασιλεὺς 'καμῶρωσαν
 ὁ Βασιλεὺς δὲν ἔπαυε τῆς πῆτρας νὰ μετρεῖ,
 καὶ δύο νοῖο 'Ἑλληνας ἐκ πεινας τὰ 'κακῶρωσαν,
 ὁ μὲν 'στὴν Κοντεβαζαίνα, ὁ δὲ ὀτὰ Φιλιατρά.
 Καὶ τῶρα δὲς μὴ 'γρηγόρα τὸ τακτικὸ μπαγᾶδῶρωμ.
 Π. — Ὅρος λοιπὸν, βρὶ Φασουλή, μὴ ἔζω καὶ μὴ σᾶρωμα.

'Αγχολος ὁ πολλὸς κι' ὁ Πραϊτῶρ Φασουλή.

Φ. — 'Ἐξ ὀλης τῆς καρδίας μου ἀθήν σὲ κηρύττω
 καὶ βράξω τὸ καπέλο μου καὶ σοῦ φονάζω ζῆτω,
 κι' ὅμως ἔβαλεν ὁ Πίνδρος τοὺς Ὀλυμπιονικῆς
 ἐπιθῶμαι κι' ὁ Φασουλής μὴ φόρμιγγας νὰ ψάθῃ
 ἔναν ποῦ ἐσκοκᾶθῆσι τὰς παρκακαθῆθῆς
 κι' ἰγῶρῃσις κι' ἰγῶρῆσις κι' ἔδοθε πάνε κι' ἄλλοι.

Δὲν εἶσαι σοῦ κατάδομος, ἀλλ' ἕνας μαρτύς ἦρας,
 κι' ἔγω πολλὴν διαθεῖν κι' ἰγὼ νὰ σὲ θαμᾶσω,
 κι' ἀμῶσις τὸ παράσημον ἐκείνου τοῦ Σωτήρος
 εἰς τὰ γενναία στήθη σου διακρύξω νὰ κρεμάσω.